בית משפט השלום בחיפה

ת"א 35663-12-23 דאלי פיצה בע"מ נ' פרוחורצ'וק

תיק חיצוני:

בפני **בפני כב' השופט הבכיר, רמזי חדיד**

תובעת **דאלי פיצה בע"מ**
עו"ד גיא בר

נגד

נתבע **מקסים פרוחורצ'וק**
עו"ד עאטף זועבי

פסק דין

מבוא ועובדות מוסכמות:

1. בפניי תביעה בעילת לשון הרע, לפיה התובעת מבקשת לחייב את הנתבע בסעד כספי בסך של 300,000 ₪ וכן להסיר את הפרסומים נשוא התביעה ולפרסום הודעת התנצלות.

2. התובעת, דאלי פיצה בע"מ, הינה חברה המאוגדת כדין בישראל והיא מפעילה מסעדה איטלקית בשד' המגינים 53, חיפה **(להלן: "המסעדה").**

במועדים הרלוונטיים לתביעה, עבדה גב' מריה סורקין במסעדה והיא היתה חברתו של הנתבע **(להלן: "מריה")**.

3. הנתבע, מר מקסים פרוחורצ'וק, נהג לפקוד את המסעדה על מנת להסיע ולבקר את מרינה ומידי פעם הוא סייע בביצוע עבודות אלה ואחרות במקום.

4. במהלך חודש אפריל 2023 פורסמו בחשבונות שונים במנוע החיפוש של גוגל מספר הודעות ביקורת שלילית על המסעדה בהן נטען כי יש בה זבובים, חולדות ונמלים, כי השירות בה גרוע, הפיצה המוגשת בה אינה טעימה ועוד **(להלן: "הפרסום הראשון")**. לפרסום הנ"ל צורפה תמונה של חולדה אשר כביכול צולמה במסעדה.

5. התובעת סברה כי הפרסום הראשון נעשה על ידי הנתבע מחשבונות פיקטיביים אשר יצר ולפיכך היא פנתה בנדון לגב' מריה וניהלה עם הנתבע דין ודברים באמצעות הטלפון של מריה אשר טען כי מנהל המסעדה מר ליאון **(להלן: "ליאון")** מתנכל למריה. המחלוקת הנ"ל בין הצדדים באה על פתרונה.

6. בחודש יוני 2023 סיימה גב' מריה את עבודתה אצל התובעת ובהמשך שוב פורסמו במנוע החיפוש של גוגל הודעות ביקורת שלילית כנגד המסעדה ממספר חשבונות אותם מייחסת

מסמך זה חתום דיגיטלי
חתימה מאובטחת ומוכרת

התובעת לנתבע **(להלן: "הפרסום השני")**. יודגש, כי גם בפרסום הנ"ל הופיעה תמונת אותה חולדה אשר הופיעה בפרסום הראשון.

להלן מכלול ההודעות שפורסמו במסגרת הפרסום השני ואשר בגינן מוגת תביעה דנן:

א. **"מקום כזה לא אמור להתקיים"** לצד תמונה של חולדה.

ב. **"איום בהליכים משפטיים הוא כל מה שהמניאל** (כך במקור – ר.ח) **שלהם יכול לעשות. ללכת לבית משפט נגד עובדות אמיתיות הוא אפילו יותר מטומטם ממה שחשבתי"** לצד שלוש תמונות של אותה חולדה.

ג. **"יש מינאל** (כך במקור – ר.ח.) **אולי משהו ישתפר, אין גלידה רעה, אין הנחות חמות, אין פיצה, סתם חלקה חלקה עם עכברוש, היא הביאה את כל המשפחה וגנבה את כל הפיצה. נפרד מבחורה וצבי הנינג'ה גנבו את כל הפיצה לבון שלום. מה שלומך?"**.

יצוין כי מר לבון טאשג'יאן ששמו הפרטי מוזכר בהודעה לעיל הוא הבעלים של התובעת **(להלן: "לבון").**

ד. **"לא פעם ראשונה שאני אוכל שם אבל כל פעם יש בעיה אחרת, קודם כל המקום מלא בזבובים ונמלים אבל זה עוד נסבל. כשאתה רואה עכברוש במקום זה פשוט גורם לך לא לרצות לחזור יותר בחיים ומאוד. גם כשמזמינים משם הפיצה מגיעה רטובה מאוד מתפרקת וקרה כאילו שמו אותה במקפיא לפני ששלחו אותה. פשוט זוועה לא מומלץ".** גם להודעה הנ"ל צורפה של חולדה.

ה. **"זה פשוט לא הגיוני שאתה מגיע למסעדה ורואה דבר כזה בזמן שאתה מנסה לאכול... מי יודע אם זה נוגע במצרכים שלהם או בפיצות עצמן. פשוט מגעיל ומזעזע אין סיכוי שאני חוזר לשם יותר במיוחד עם המחיר שהם לוקחים על פיצה".** להודעה הנ"ל צורפה תמונה של חולדה.

ו. **"הקיאו מהמינאל** (כך במקור – ר.ח.) **שלהם".** להודעה הנ"ל צורפה תמונה של חולדה.

ז. **"נתחיל מזה שהשירות על הפנים. מתנהגים בצורה מגעילה ולא מכבדת. וגם זה לא נשמע הגיוני שהפיצה כולה רטובה ונופלת וחוץ מזה יש עכברים שם"**. גם להודעה הנ"ל צורפה תמונה של חולדה.

ח. **"יום טוב הפיצה טעימה אבל ההערכה היא אך ורק בגלל היחס ללקוחות. העובד יושב ברחוב ושותה קפה .... עשר דקות המתנה עד שהוא מתבאס לסיים לשתות ולקחת את המנה. זה משהו"**. גם להודעה הנ"ל צורפה תמונה של חולדה.

ט. **"אני מחזיר את היופי הזה למקום שהוא צריך להיות, כי לאף אחד לא אכפת מהמקום הזה. בתאבון חברים"**. להודעה הנ"ל צורפו שתי תמונות של חולדה.

י. **"במקום לפתור את הבעיה מאיימים על לקוחות. כשאכלתי בפיצה דאלי בפעם האחרונה בפינת ישיבה שלהם יצתרפה** (כך במקור – ר.ח.) **אליי חולדה שגרה אצלם. פגיעה כזו ממש חמורה ולדעתי הלקוחות שלהם צריכים לדעת מה לצפות מהמקום. כמו כן, לדעתי תגובות בגוגל קיימות כדי לפרסם את הרושם מהמקום.**

כתוצאה מהרצון שלי להעזר את לקוחות שלהם (כך במקור – ר.ח.) **בתגובה קיבלנו איום ישיר מהעסק: הם מאיימים להגיע לתבוע אותנו על תגובה בגוגל אשר מראה אותם מהצד האמיתי כשיש ראיות בתמונות מצורפות"**. להודעה הנ"ל צורפו שתי תמונות של חולדה.

יא. **"הם חושבים שהם יכולים להפסיד, כמה פתטי"** בצירוף תמונה של חולדה.

7. בעקבות הפרסום השני פנתה התובעת באמצעות בא כוחה לנתבע במכתב התראה מיום 13.08.2023 ואשר נמסר לנתבע ביום 22.08.2023 **(להלן: "מכתב ההתראה")**. לאחר שהנתבע קיבל את מכתב ההתראה, הוסר הפרסום השני.

<u>טענות הצדדים בתמצית:</u>

8. לטענת התובעת, עובר לחודש אפריל 2023 חשד הנתבע כי מתנהל קשר לא לגיטימי בין חברתו דאז, מריה, לבין מי ממנהלי המסעדה, ולכן הוא החל לפקוד את המקום ולשהות בו מספר שעות מידי יום. התנהלות זו פגעה בעבודתה של מריה ועל כן מר ליאון ביקש מהנתבע להפסיק להגיע למקום. בקשה זו הכעיסה את הנתבע ועל-כן הוא החל במסע נקמה באמצעות פרסום הפרסום הראשון. בעקבות זאת התובעת פנתה לנתבע באמצעות מריה והוא השיב לאותן פניות באמצעות הודעות שכתב מהטלפון שלה. באותן הודעות הנתבע לא הכחיש את הפרסום הראשון והוא אף הסביר שהוא נעשה בשל התנכלות ליאון למריה. בסופו של יום הצדדים הגיעו להסכמה לפיה ליאון התנצל בפני הנתבע והוא מצידו הסיר את הפרסום הראשון.

והנה, משסיימה מריה את עבודתה במסעדה בחודש יוני 2023 שב הנתבע לסורו ופרסם את הפרסום השני באמצעות חשבונות פיקטיביים, פרסום שכאמור הוסר לאחר קבלת מכתב ההתראה.

לתמיכה בגרסתה במשפט, התובעת מפנה לסתירות שעלו בגרסת הנתבע, לכך כי תמונות החולדה שצורפו לפרסום השני הופיעו בהודעות שהיו בין הצדדים באמצעות הטלפון של מריה בעקבות הפרסום הראשון ולכך כי מדובר באותן תמונות אשר הופיעו בפרסום השני. כן מפנה התובעת להסרת הפרסום השני בעקבות מכתב ההתראה, להודאת הנתבע במשפט כי הוא משתמש בחשבונות פיקטיביים, לעדותה של מריה במשפט התומכת בגרסת התובעת כמו גם לניסיון אמו של הנתבע, גב' טטיאנה **(להלן: "טטיאנה")**, להניא את מריה ממתן עדות במשפט.

הוסיפה התובעת באומרה כי אין לה כל התנגדות לפרסום ביקורת שלילית על המסעדה כל עוד מדובר בביקורת המשקפת חוויה אמיתית של לקוחות המסעדה. לא כך הם פני הדברים במקרה דנן, שכן מדובר במסע השמצות חסר בסיס שנעשה בכוונת מכוון על מנת לגרום נזק לתובעת.

מכאן דרישת התובעת לחייב את הנתבע במלוא הסעד הכספי שהתבקש בתביעה – 300,000 ₪ - להורות לנתבע להסיר את הפרסום השני וכן לפרסום הודעת התנצלות.

9. להלן תפורט גרסתו העובדתית של הנתבע כעולה מתצהיר עדותו הראשית, מוצג נ/1:

במהלך ביקוריו במסעדה היתה לנתבע גישה למטבח ולמחסן והוא נחשף לחתולים שהתיישבו במטבח ולשיירות של נמלים אשר נעו בין הכלים ובסמוך לקמח המשמש להכנת הפיצה. כמו כן, באחד המקרים בהם התיישב הנתבע לאכול במסעדה, הוא הבחין בעכבר שהתרוצץ ונעלם לתוך חור בסוף המסדרון. הנתבע העיר על כך למנהל המסעדה – מר ליאון – אולם הנ"ל מסר תשובה מפתיעה באומרו כי הבעיה ידועה ומטופלת. בחלוף מספר ימים שוב הבחין הנתבע בעכבר מתחת לכיסא עליו התיישב כדי לאכול במסעדה, דבר שהגעיל אותו והביאו למסקנה כי התובעת מזלזלת בו וביתר הסועדים ולפיכך הוא פרסם הודעת ביקורת בנדון. בעקבות זאת, הנתבע התבקש להגיע למסעדה ו-ליאון הפעיל עליו לחץ נפשי וביקש ממנו להסיר את הפרסום בטענה כי הוא פוגע בפרנסת התובעת ועובדיה, ומריה בכללם. כמו כן, ליאון התנצל בפני הנתבע והבטיח לטפל בנושא בדחיפות **"ובכך הסתיים העניין"**. בהמשך, הנתבע הבחין לפחות ב-6 מקרים נוספים בעכבר המסתובב בתוך המסעדה. לאחר כל אלה, הנתבע התבקש שלא להגיע למסעדה, ומשהגיע למקום על מנת לברר את הסיבה לכך, הוא הותקף על ידי ליאון. בהמשך, בעל המסעדה ביקש מהנתבע להגיע למקום ומשנענה לבקשתו הנ"ל האשים אותו כי הוא הרביץ ל-ליאון והודיע לו כי בכוונתו להגיש נגדו צו הגנה. באותו מפגש, שוב הבחין הנתבע בעכבר בתוך המסעדה.

הנתבע טוען כי הוא אינו אחראי לכל הפרסומים שהיו נגד המסעדה אלא מריה היא זו שיזמה אותם וזאת באמצעות קבוצת וואטסאפ בה היא הנחתה את חבריה לפרסם את הפרסום

השני. לחיזוק טענתו בנדון הוסיף הנתבע וטען כי בין מריה לבין מנהלי המסעדה היו מתחים וקשיים רבים וזאת על רקע מחלוקת בעניין סידורי עבודה, ניקיון וחופשות.

יובהר כי לגרסת הנתבע כמפורט לעיל, הוא הבחין ב-9 הזדמנויות שונות בעכבר המסתובב במסעדה והוא מודה בפרסום ביקורת אחת בעקבות הפעם השנייה בה הוא הבחין בעכבר.

10. בסיכומיו, הוסיף הנתבע וטען כי הוא זכאי להגנת אמת דיברתי בהתאם לסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"א-1965 כמו גם להגנת תום הלב בהתאם לס"ק 15(3), (4) ו-(8) לחוק.

כן טען הנתבע כי גרסת התובעת המייחסת לו עשרות פרסומים קרסה במשפט, הוא מפנה לכך כי לא הוגשה כל ראיה טכנולוגית לפיה ניתן לייחס לו את אותם פרסומים והסתירות הנטענות בגרסת התובעת במשפט.

ביחס לסעד הכספי הנתבע, התובע הפנה לכך כי התובעת לא הציגה כל ראיה ביחס לנזקיה הנטענים בעקבות הפרסום השני, משמע לא נגרם לה כל נזק, ובאשר לסעד של הסרת הפרסום ופרסום התנצלות, הוא טען כי ממילא התובעת ויתרה על אותם סעדים משהגישה במסגרת ההליך בקשה למתן פסק דין בהעדר ובו עתרה אך ורק לקבלת הסעד הכספי.

ככל והתביעה תתקבל, הנתבע מבקש להפחית את הפיצוי שייפסק לתובעת וזאת ממספר נימוקים, לרבות אלה: הוא היה משוכנע באמיתות הפרסום, הוא הסיר את "הפרסומים" בהזדמנות הראשונה האפשרית ולא היתה לו כל כוונת זדון לפגוע בתובעת.

<u>דיון:</u>

11. טרם תידון המחלוקת בתביעה לגופא, ראוי תחילה לעמוד על גרסת הנתבע, ליתר דיוק גרסאותיו, במשפט.

בסעיפים 31-29, 44 ו-45 לכתב ההגנה, הכחיש הנתבע את הפרסום הראשון והשני, זאת למעט פרסום הודעה אחת במסגרת הפרסום הראשון, אותה לא פירט. כמו כן, אין בכתב ההגנה, כל טענה, ולו ברמז, כאילו גב' מריה היתה מאחורי הפרסום הראשון והשני, אם ישירות ואם באמצעות אחרים.

בדיון המקדמי שהתקיים בתביעה ביום 11.03.2025 חזרה ב"כ הנתבע על גרסת מרשו לעיל, אף כי הוא הודה בחצי פה כי הוא פרסם שתי הודעות ולא אחת, באומרו: "**בסוף הוא עשה פרסום אחד. היה פרסום אחד ואחר כך הם הזמינו אותו למסעדה והבטיחו שיטפלו באותו**

נושא והוא הסיר את הפרסום. ייתכן והיה עוד פרסום כאשר הוא ראה שהם לא טיפלו באותו מפגע" (שם, עמ' 1 שורה 15 לפרוטוקול הדיון).

בסעיף 4 לתצהיר עדותו הראשית "שכללי" הנתבע את גרסתו העובדתית משהודה בפה מלא כי הוא פרסם שתי הודעות, האחת במסגרת הפרסום הראשון והשנייה במסגרת הפרסום השני. להלן אצטט:

> **"מצהיר שאני פרסמתי שני פרסומים בלבד. הפרסום הראשון נמחק לאחר שבעל המסעדה הבטיח שהוא יטפל בנושא ההיגיינה, והשני פורסם לאחר שנוכחתי כי הבטחתם לא קוימה. למותר לציין כי דיווחתי על המצב התברואתי במסעדה גם למשרד הבריאות".**

במאמר מוסגר יצוין כי הנתבע לא פירט את המועד הנטען בו דיווח על המצב התברואתי במסעדה למשרד הבריאות, לא פירט את תוכן הדיווח ולא הגיש כל ראייה בנדון.

בסעיף 17 לתצהירו, העלה הנתבע לראשונה את הטענה כאילו גב' מריה היא זו שעמדה מאחורי הפרסום הראשון והשני, וזאת באומרו:

> **"אני מצהיר כי מריה היא זו שיזמה את הפרסומים נגד המסעדה. היתה לה קבוצת ווטסאפ של חברים והיא זו שהנחתה אותם לפרסם תכנים שליליים מתוך אמונה שאנשים צריכים לדעת היכן הם אוכלים. היו מתחים וקשיים רבים בין מריה למנהלים, בין היתר סביב סידורי עבודה, ניקיון וחופשות. מריה שוחחה איתי כמעט מדיי יום על הקשיים שהיא חווה, ומסיבה זו נהגה לכתוב ביקורות שליליות".**

בסעיף 19 לתצהירו הוסיף הנתבע וטען באומרו: **"למיטב ידיעתי, ניקול ואריק הם חבריה של מריה שפרסמו גם הם ביקורות על המסעדה, וכך עשתה גם מריה בעצמה. אריק ניהל את קבוצת הוואטסאפ ולאחר שמריה ואני נפרדנו, הוא דאג להסיר אותי מהקבוצה"**.

טיעון נוסף בנדון עלה בסעיף 21 לתצהיר הנתבע ולפיו: **"אני מצהיר שמריה היתה 'הרוח החיה' מאחורי הפרסומים השליליים ואף חילקה הנחיות לחבריה בקבוצת הוואטצאפ בנוגע לפרסומים אלה. היא וחבריה פרסמו תכנים נגד המסעדה ללא הרף".**

12. בחקירתו הנגדית נשאל הנתבע על הסתירה בגרסתו הן ביחס למספר ההודעות אשר פרסם והן ביחס להעדר כל טענה בכתב ההגנה כאילו מריה עמדה מאחורי הפרסום השני, והוא השיב באומרו:

<u>"עו"ד גיא בר:</u> **.... למה בכתב ההגנה אמרת פרסום אחד, ובתצהיר אמרת שניים?**

<u>עד, מר מ' פרוחורצ'וק:</u> **נכון. כמו שאתה אמרת, אני שמתי פרסום, אחרי שדיברנו אתו והוא אמר אני מתנצל, אני הולך כאילו להוריד את העכבר ואת כל הדברים האלה, אני מחקתי את התגובה שלי. ואחרי שלא טיפלו בזה, לא עשו שום דבר, ממש כאילו שום דבר אז אני החזרתי את הפרסום שלי.**

<u>עו"ד גיא בר:</u> **אוקי. ובכתב ההגנה,**

<u>עד, מר מ' פרוחורצ'וק:</u> **אבל אני לא יודע איך לקחת בחשבון,**

.....

<u>עד, מר מ' פרוחורצ'וק:</u> **החזרתי את הפרסום, אני מחקתי רק בגלל שהם אמרו שהם הולכים לטפל.**

<u>כב' הש' רמזי חדיד:</u> **אז אתה אומר זה פרסום אחד שפורסם פעם ראשונה, נמחק והוחזר שוב?**

<u>עד, מר מ' פרוחורצ'וק:</u> **והחזרתי אותו. כן, כן.**

.....

ש: **... למה אתה נזכרת רק בתצהיר להגיד שמריה עשתה את זה, שמריה פרסמה עם חברים שלה, עם אריק חבר שלה?**

ת: **זה מה שאני אמרתי מההתחלה, ואפילו אתם קראתם את ההודעה שלי, את מה שאני כתבתי לאימא שלה, זה מה שאני אמרתי לה, אנחנו היינו ביחד שנתיים, ואני אפילו עכשיו לא רוצה משהו רע לעשות לה היינו שנתיים ביחד. אז בגלל זה אני כתבתי לאימא שלה,**

ש: **לא, אני שאלתי למה רק בתצהיר, פתאום אמרת פעם ראשונה שזו מריה? זה דבר חשוב.**

ת: **כמו שאני אומר, אני לא רוצה לעשות לה משהו רע.**

ש: **זה דבר חשוב. אה, ואז בתצהיר אתה כן רצית?**

ת: **ואני אמרתי שאם אני אצטרך לבית המשפט, אני אצטרך להגיד את הכל כמו שיש.**

ש: **אז בכתב ההגנה אתה לא רצית לעשות לה משהו רע, ואחר כך אמרת שכן תעשה לה משהו רע, אז בכתב ההגנה שיקרת?**

ת: **למה שיקרתי?"** (שם, עמ' 37-38 החל משורה 16 לתמליל פרוטוקול הדיון) (ההדגשות במקור – ר.ח.).

מהמצוטט לעיל עולה כי בניסיון כושל ליישב את הסתירה בין הנטען בכתב ההגנה כאילו הנתבע פרסם הודעה אחת לבין ההודאה בתצהירו לפיה הוא פרסם שתי הודעות, המציא הנתבע יש מאין גרסה חדשה כאילו שני הפרסומים שהוא הודה בהם חד הם וכי הוא פרסם את אותו פרסום בשנית לאחר שמחק אותו, מהטעם כי הנתבעת לא טיפלה בליקויים התברואתיים במסעדה.

למותר לציין כי מדובר בעדות כבושה שאין לתת בה כל אמון ואין לקבלה, מה גם והנתבע לא פירט בתצהירו את תוכן הפרסום אותו פרסם.

באשר לטענה הכבושה שהעלה הנתבע כאילו מריה עומדת מאחורי הפרסומים נשוא התביעה, דומה כי לא בכדי היא עלתה לראשונה בתצהיר עדותו הראשית. התצהיר הנ"ל הוגש לאחר הגשת תצהירי התובעת ואשר כללו את תצהירה של מריה, מוצג ת/1. בתצהיר הנ"ל תמכה מריה בגרסת התובעת במשפט, לפיה, הנתבע הוא זה אשר פרסם את הפרסום הראשון והשני. לא פלא אפוא כי לאחר הגשת התצהיר הנ"ל בחר הנתבע להשתלח במריה ולהמציא גרסה חדשה כאילו היא זו שעומדת מאחורי אותם פרסומים.

13. סימן שאלה גדול נוסף מרחף מעל אמינות גרסתו של הנתבע. בחקירתו הנגדית נשאל הנתבע בדבר הסרת פרסומיו בעקבות מכתב ההתראה, והוא השיב באומרו:

> "**<u>עו"ד גיא בר</u>: זה נכון, שאחרי שקיבלת את מכתב ההתראה הסרת את הפרסומים?**
> **<u>עד, מר מ' פרוחורצ'וק</u>: את שלי אני מחקתי <u>עוד לפני</u> ואת כל השאר אני כבר לא יודע**" (שם, עמ' 38 שורה 33 לתמליל פרוטוקול הדיון) (ההדגשה הראשונה והשנייה במקור, ההדגשה השלישית הוספה – ר.ח.).

מנגד, בסעיף 1 לסיכומיו, שינה הנתבע את טעמו, באומרו:

> "**הנתבע פרסם, לכל היותר, שני פרסומים המבוססים על ראיה אישית בלבד, הסיר את הראשון מיד עם הבטחת הטיפול בליקויים ואת השני הסיר לפנים משורת הדין, ביום קבלת מכתב ההתראה...**".

הנה אם כן, אין בפי הנתבע גרסה אחידה בשאלה כה בסיסית: כמה פעמים הוא הסיר את הפרסום שהוא פרסם – פעם אחת או פעמיים – וכן האם הפרסום השני בו הודה הוסר עם קבלת מכתב ההתראה או שמא קודם לכן וללא כל קשר לאותו מכתב.

יתרה מכך, בסעיף 14 לסיכומיו, תחת הכותרת "עובדות שאינן שנויות במחלוקת", נאמר כדלקמן:

תיק חיצוני:

"הנתבע הסיר את <u>כל פרסומיו</u> ביום 22.08.2023: עדות מנהל התובעת, מר לבון טאשג'יאן תומכת בכך <u>שהפרסומים הוסרו</u> מיד לאחר משלוח מכתב ההתראה (תמלול ישיבת הוכחות, עמ' 23, שורות 35-34, עמ' 24 שורות 5-1)" (ההדגשות אינן במקור – ר.ח).

למען שלמות התמונה, אצטט להלן את החלק הרלוונטי מעדותו של עד התובעת מר לבון, אליו הפנה הנתבע בסעיף 14 לסיכומיו, כמצוטט לעיל:

<u>"עו"ד גיא בר:</u> **אבל הפרסומים הוסרו,**

<u>עד, מר לבון טאשגיאן:</u> **מיד כששלחת את המכתב"**(שם, עמ' 23 שורה 34 לתמליל פרוטוקול הדיון) (ההדגשות במקור – ר.ח.).

וכן:

<u>"עו"ד גיא בר:</u> **מיד כששלחת את המכתב.**

<u>עד, מר לבון טאשגיאן:</u> **כן.**

<u>עו"ד גיא בר:</u> **... בסבב הראשון הוא הוריד את כל הפרסומים, באפריל אחרי שהיתה את שיחת ההתנצלות הוא הוריד את כל הפרסומים. ואחר כך בסבב השני שלחנו מכתב התראה, ואז הם הוסרו באותו היום.**

<u>עד, מר לבון טאשגיאן:</u> **כן"**(שם, עמ' 24 ש' 1 לתמליל פרוטוקול הדיון)(ההדגשות במקור – ר.ח.).

מהאמור לעיל, עולות ומתחייבות המסקנות כדלקמן:

- הנתבע מקבל את גרסת התובעת, לפיה הפרסום השני, על כל חלקיו, הינו "פרסומיו" הוא, ועל כן אין לייחס אותו למריה או לאחרים מטעמה כפי שנטען בתצהיר עדותו הראשית.
- כתוצאה מתחייבת, הנתבע חוזר בו מהטענה כאילו הוא פרסם הודעה אחת בלבד במסגרת הפרסום השני.
- הפרסום השני, על כל חלקיו, הוסר על ידי הנתבע עם קבלת מכתב ההתראה.

תאמר אפוא כי בפנינו הודאת בעל דין בגרסת התובעת במשפט, גרסה שממילא היתה סדורה, אמינה ועקבית ולפיה הנתבע הוא הוא זה אשר פרסם את הפרסום השני.

14. לא נעלמה מעיניי העובדה כי משהופנתה מריה בחקירתה הנגדית לפרסום השני, היא ייחסה חלק ממנו לחברים אחרים בקבוצת הווטסאפ, קבוצה עליה נמנה גם כן הנתבע (שם, עמ' 11 שורות 3, 9, 15 ו-20 לתמליל פרוטוקול הדיון). יחד עם זאת, אין לנתק עדות זו מהמשך דבריה

של מריה בחקירה הנגדית, לפיהם "**...כל אלה זה פרסומים מחשבונות פיקטיביים שמקסים קנה**" (שם, עמ' 11 שורה 21 לתמליל פרוטוקול הדיון). זאת יודגש, גרסה זו עלתה גם כן בסעיף 7 לתצהיר עדותה הראשית של מריה, כמו גם בסעיף 13 לתצהירו של מר לבון, מוצג ת/2.

15. בחקירתה במשפט טענה אמו של הנתבע, גב' טטיאנה, כאילו מריה היא זו שביקשה לפרסם הודעות ביחס למצב הסניטרי במסעדה (שם, עמ' 52 שורה 9 לתמליל פרוטוקול הדיון). אולם, עדות זו אינה אמינה בעיניי ואין לקבלה. אנמק להלן.

בישיבת ההוכחות שהתקיימה בתביעה הודיע ב"כ התובעת כי גב' טטיאנה פנתה לגב' מריה כיומיים לפני מועד הדיון בהודעה מוקלטת בה היא ביקשה ממנה שלא להעיד במשפט. בנסיבות העניין, לבקשת ב"כ התובעת, התרתי את עדותה של גב' טטיאנה אשר נכחה באולם בית המשפט. באותה עדות, אישרה טטיאנה כי אכן היא ביקשה ממריה שלא להעיד במשפט (שם, עמ' 53 שורה 23 לתמליל פרוטוקול הדיון) וכן היא הוסיפה וטענה כאילו מריה היא זו שביקשה לפרסם את הפרסומים ביחס למצב הסניטרי של המסעדה. המדובר בעדות כבושה והרי לו אמת בפי העדה, מצופה היה כי תקדים ותגיש תצהיר עדות ראשית בתביעה, מה גם והאופן בו עלתה הטענה מנעה מב"כ התובעת להתכונן לחקירתה הנגדית מבעוד מועד.

16. לאור מכלול הנימוקים לעיל, אני מקבל את גרסת התובעת, לפיה הנתבע הוא זה אשר פרסם את הפרסום השני.

זאת יודגש, אין מחלוקת בין בעלי הדין כי הפרסום השני עונה להגדרת המונח "לשון הרע" שבסעיף 1 לחוק. לפיכך תידונה להלן טענות ההגנה אשר העלה הנתבע מפני הפרסום הנ"ל.

17. בסעיפים 19-20 לכתב ההגנה העלה הנתבע שתי הגנות מפני הפרסום השני: האחת, הגנת אמת בפרסום בהתאם לסעיף 14 לחוק, והשנייה, הגנת תום הלב בהתאם לס"ק 15(2) לחוק. כן טען הנתבע כי עניין לנו בביקורת צרכנית ולפיכך מדובר בעניין לציבור. מאידך, בסיכומין העלה הנתבע טענות הגנה חדשות וזאת מכוח ס"ק 15(3), (4) ו-(8) לחוק, זאת ללא זכר להגנה אותה העלה בהתאם לס"ק 15(2). על אף זאת, תידונה להלן טענות ההגנה הנ"ל לגופן.

18. הגנת אמת בפרסום מעוגנת בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, ולפיו:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי.
הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

מלשון הוראת החוק לעיל עולה כי הגנת אמת בפרסום מותנית בקיומם של שני תנאים מצטברים: האחד, הפרסום הינו אמת, והשני, בפרסום קיים עניין לציבור. ביחס לתנאיה המצטברים ותכליתה של ההגנה הנ"ל, נפסק ב-**ע"א 10281/03 קורן נ' ארגוב (פורסם בנבו)**, כדלקמן:

"... שני יסודות מצטברים נדרשים אם כן להוכחתה של ההגנה: אמיתות תוכן הפרסום וקיומו של עניין ציבורי בפרסום. ההכרעה בדבר קיומם של שני אלה נעשית על פי מבחן אובייקטיבי ..... שני היסודות המכוננים את ההגנה יוצרים ביניהם תמהיל שמבקש לאזן כאמור בין חופש הביטוי לזכות לשם טוב. איזון זה עיקרו בנכונות לפרוש את ההגנה הרחבה הנתונה לחופש הביטוי על פרסומים שתכנם אמת ושקיים אינטרס ציבורי בפרסומם. זאת, מתוך הנחה כי קיימת תועלת חברתית בקיומו של דיון ציבורי בנושא בו עוסק הפרסום, על בסיס עובדות נכונות ..... 'הדרישה לאמיתות הפרסום ולקיומו של עניין ציבורי בו מבטיחה כי בפרסום טמון המשקל הסגולי הנחוץ כדי להצדיק את הפגיעה בשם הטוב' ..... האמת לבדה לא די בה אם כן כדי להצדיק הפגיעה בשם הטוב וזו תזכה להגנה רק אם תצמח לציבור תועלת ממנה. לעניין זה לא נדרש כי התועלת שיפיק הציבור מהפרסום תהא תועלת ניכרת או משמעותית ביותר, אך ברי גם כי לא די באפשרות קלושה לכך שמי מהציבור יפיק תועלת מן המידע. מרכז הכובד של חשיבות הדיון הציבורי, ליבון נושאים והחלפת דעות חשוב לא פחות מן הדרישה לאמיתות הדברים. מדובר בשתי חוליות שלובות בקשר בל יינתק: לא תינתן הגנת הסעיף לפרסום עובדתי שגוי, שכן גם אם נוגע הוא לסוגיה בעלת חשיבות ציבורית, אין עניין בקיום דיון על בסיס עובדות שגויות, ומנגד, לא תינתן הגנה לפרסום שהוא אמת לאמיתה אם אין עניין בקיום שיג ושיח ציבורי לגביו, שאז אין הצדקה 'לספוג' את הפגיעה בשמו הטוב של אדם" (שם, פסקה 11 לפסק הדין).

וגם זאת, בהתאם לכלל לפיו המוציא מחברו עליו הראיה, על הנתבע המעלה הגנת אמת בפרסום, מוטלת חובת ההוכחה במשפט. בנדון נפסק ב-**ע"א 844/12 דניאל מולקנדוב נ' שרה פורוש (פורסם בנבו)**, כדלקמן:

"נטל הוכחת ההגנה של 'אמת הפרסום' מוטל על המפרסם .... אשר למידת ההוכחה, בעבר הובעה בפסיקה הדעה כי כאשר מדובר בהגנת אמת הפרסום, עשוי הנתבע (המפרסם) להידרש להביא הוכחה שמידתה תעמוד 'ביחס מתאים לרצינות תוכן הדיבה'.... עם זאת, דובר במקרה שבו מידת הקלון שהייתה טמונה בפרסום הייתה חמורה במיוחד (פרסום לפיו הנפגע משתייך

לפשע המאורגן), ובפסיקה המאוחרת יותר נדמה כי רוככה אמירה זו, כך שככלל, מידת ההוכחה הנדרשת היא של מאזן הסתברויות רגיל במשפט אזרחי" (שם, פסקה 36 לחוות דעתו של כב' השופט (בדימוס) יורם דנציגר).

מן הכלל אל הפרט.

19. כפי שפורט לעיל, הנתבע העלה גרסאות סותרות ביחס למספר ההודעות שהוא פרסם בעניין מצבה הסניטרי הנטען של המסעדה, כמו גם ביחס להסרת אותם פרסומים, עד אשר הוא הודה בסיכומיו בגרסת התובעת, לפיה, הוא זה שפרסם את הפרסום השני, על כל חלקיו, והוא זה שהסיר אותו פרסום בעקבות קבלת מכתב ההתראה.

הסתירות לעיל משליכות גם כן על אמינות גרסת התובע ביחס למצבה הסניטרי של המסעדה כנטען בפרסום השני. אך לא רק זאת.

20. בתצהיר עדותו הראשית טען הנתבע כאילו ב-9 מקרים שונים הוא ראה עכבר בתוך המסעדה, מתוכם 7 מקרים שהיו לאחר הפרסום הראשון (שם, סעיפים 9, 11, 13 ו-15 לתצהיר הנתבע). והנה, מהתמונות המצורפות לפרסום הראשון והשני עולה כי מדובר למעשה באותה חולדה/עכבר, עובדה שהנתבע אישר בחקירתו בבית המשפט, באומרו:

"כב' הש' רמזי חדיד: ..... היו לך את התמונות של אותו העכבר?
עד, מר מ' פרוחורצ'וק: כן, כן, גם שם היו תמונות.
כב' הש' רמזי חדיד: זה אותן התמונות שאנחנו ראינו כאן?
עד, מר מ' פרוחורצ'וק: כן, כן.
כב' הש' רמזי חדיד: אז בעצם אין לך תמונות של העכבר הנוסף, שראית אותו פעם נוספת?
עד, מר מ' פרוחורצ'וק: אני לא צילמתי עוד תמונות.
כב' הש' רמזי חדיד: ... אתה צילמת רק בפעם הראשונה?
עד, מר מ' פרוחורצ'וק: כן. בפעם הראשונה, כן" (שם, עמ' 27 שורה 7 לתמליל פרוטוקול הדיון) (ההדגשות במקור – ר.ח.).

בהמשך, משהופנה הנתבע לנטען בסעיף 13 לתצהירו, לפיו, לאחר הפרסום הראשון הוא הבחין בעכבר בתוך המסעדה ב-6 הזדמנויות שונות ונשאל מדוע הוא לא תיעד בתמונות את אשר ראה, הוא השיב באומרו:

"את האמת, לא היתה לי חשיבה אפילו שאני אצטרך עוד תמונות. כאילו התמונות של העכבר בטלפון שלי, זה לא משהו שאתה רוצה לראות כל פעם. אבל נגיד, אפילו

מריה כתבה לי, הנה, תפסנו את העכבר, אפילו ילדים ישבו שם וראו את כל ה, זה, ויש את זה, הם לא זרקו את זה לפח או משהו כזה, הם זרקו את זה ליד המסעדה, זה היה פשוט כמה עכברים מתים ליד המסעדה. כאילו דברים כאלה, אני ראיתי לפחות 6 פעמים את העכבר" (שם, עמ' 43 שורה 4 לתמלי פרוטוקול הדיון).

טיעון הנתבע לעיל אינו משכנע בעיניי. לו אמת בפי הנתבע מצופה היה כי הוא יתעד את אשר ראה בתמונות ולא יסתפק בתמונות שצילם לפני הפרסום הראשון.

21. מטעם נוסף אין לתת אמון בגרסת הנתבע בדבר המצאות מכרסמים במסעדה. אנמק להלן.

מתצהיר הנתבע עולה כאילו בכל אותן הזדמנויות בהן הוא הבחין בעכבר, 9 במספר, העכבר היה בתוך המסעדה. והנה, משנשאל הנתבע לעניין זה על ידי בית המשפט, הוא השיב באומרו:

"כב' הש' רמזי חדיד: **כשאתה אומר שהוא נע בתוך המסעדה, אתה יכול למקם את זה יותר?**

עד, מר מ' פרוחורצ'וק: **מה, מה השאלה?**

כב' הש' רמזי חדיד: **אתה אומר שהעכבר הזה נע בתוך המסעדה, אתה יכול למקם את זה, איפה אתה ישבת ואיפה אתה ראית את העכבר הזה?**

עד, מר מ' פרוחורצ'וק: **זה בטרסה, זה כמו מרפסת כזו שלהם. נגיד זה עם אותו הגג, ויש להם כאילו את הכתוביות דאלי פיצה על ה, זה, איפה שאני ישבתי. הם מנקים שם, וזה המקום שלהם, הם שמים, אפילו כשאתה יושב שם הם לוקחים פיצה והם כמו במסעדה נותנים לך שם איפה שאתה יושב, מביאים את זה אליך. זה ממש באותו המקום.**

כב' הש' רמזי חדיד: **זה במפלס הכביש, או שזה גבוה יותר?**

עד, מר מ' פרוחורצ'וק: **יש להם סוג של כמה מדרגות, ומתחת, כאילו בתוך הרצפה שם מתחת היו בדיוק, היו להם חלונות, והיה להם את הגג, את הכיסאות שלהם ואת המפיות"** (שם, עמ' 43 ש' 10 לתמליל פרוטוקול הדיון) (ההדגשות במקור – ר.ח.).

תשובת הנתבע לעיל סותרת את טענתו כאילו הוא הבחין בעכבר בתוך המסעדה, שכן ממנה עולה כאילו העכבר היה בטרסה הפונה לכביש ואשר מן הסתם הינו שטח ציבורי ולא שייך לתובעת. בהקשר זה יודגש כי הנתבע לא טרח להגיש כל ראיה התומכת בטענה כאילו המקום בו הוא הבחין, כביכול, בעכבר, היה בתוך המסעדה ולא בשטח הציבורי שהתובעת אינה אמונה על מצבו הסניטרי.

22. לא נעלמה מעיניי ההתכתבות שצורפה כנספח 5 לתצהיר הנתבע, בה דובר על תפיסת חולדה. אולם, אותה התכתבות אינה מעלה ואינה מורידה בנדון, שכן הנתבע עצמו העיד באומרו ביחס לאותה התכתבות כדלקמן: "**...זה היה פשוט כמה עכברים <u>מתים ליד המסעדה</u>...**" (שם, עמ' 43 שורה 8 לתמליל פרוטוקול הדיון) (ההדגשה אינה במקור – ר.ח.). משמע, הנתבע עצמו מודה כי מדובר, כבכיול, בעכברים שהיו ליד המסעדה ולא בתוך המסעדה.

23. לאור הנימוקים לעיל, נחה דעתי כי אין כל אמת בפרסום השני. בנסיבות העניין, אף אם תאמר כי בפרסום הנ"ל היה עניין לציבור, הנתבע אינו זכאי ליהנות מהגנת אמת דיברתי, זאת מהטעם כי במקרה דנן לא מתקיים אחד משני התנאים המצטברים לקיום ההגנה הנ"ל.

24. סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, ואשר כותרתו "הגנת תום לב" מקבץ בתוכו מספר חלופות אשר בהתקיים אחת מהן, הנתבע (והנאשם בהליך פלילי) פטור מהדין. קיום כל אותן חלופות מותנה בתנאי שנקבע בסעיף 15 רישא לחוק ולפיו "**....הנתבע עשה את הפרסום בתום לב...**". כמו כן, ס"ק 16(ב) לחוק קובע חזקות, לפיהן:

> **"חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:**
>
> **1. הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;**
> **2. הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא".**

בנדון נקבע בספרו של **אורי שנהר "דיני לשון הרע" (2024)**, כלדקמן:

> **"בדיקת אמיתות הטענות העובדתיות שבפרסום לפני פרסומן היא אחד המאפיינים המלמדים על קיומו של תום לב או על היעדרו. זהו שיקול חשוב, שכן הגנת סעיף 15 שוללת סעד מנפגע מלשון הרע, והקרבת האינטרס הלגיטימי של הפרט לשמו הטוב תהיה בדרך כלל מוצדקת רק אם המפרסם 'גילה עירנות מספקת לזכותו של הנפגע והיה זהיר למדי בבדיקת האמת שבחומר הפרסום...'. גם האינטרס הציבורי המצדיק את ההגנה ייפגע אם נמעני הפרסום יקבלו מידע שגוי רק משום שהמפרסם לא בדק כיאות את הדברים לפני פרסומם. לפיכך הימנעות מנקיטת אמצעים כלשהם כדי לוודא שהפרסום הוא אמת, וגם הימנעות מנקיטת אמצעים סבירים כדי לוודא שתוכן הפרסום אמת, ילמדו על חוסר תום לב מצידו של המפרסם. לעומת זאת, 'אם מסתבר שהנתבע אכן עשה מאמצים לבדוק מראש את אמיתות טענותיו, הרי אות וסימן הוא שעמד באחד ממבחני תום הלב'...."** (שם, בעמ' 471).

מן הכלל אל הפרט.

25. במקרה דנן תוכן הפרסום השני מבוסס על עובדות שהנתבע קלט, כביכול, בחושיו הוא. דומה אפוא כי השאלה באם התובע בדק את אמיתות הפרסום טרם פרסומו, אינה רלוונטית עוד לקביעה באם הוא עשה את הפרסום בתום לב, אם לאו. והנה, משנקבע כי אין אמת בפרסום השני, אזי אין אלא להסיק כי הנתבע עשה את אותו פרסום על אף ידיעתו כי אין בו אמת, דבר השולל את טענת תום הלב. תימוכין למסקנה זו מצאתי בעובדה כי הפרסום השני נעשה לאחר שמריה, חברתו דאז של הנתבע, הפסיקה את עבודתה אצל התובעת והטענות שהעלה הנתבע כאילו מי מהממונים במסעדה מתנכל לה.

אני דוחה אפוא את טענת הנתבע לתחולת הגנת תום הלב.

26. בסעיף 7א(ב'-ד') לחוק איסור לשון הרע, ואשר כותרתו "פיצוי ללא הוכחת נזק" נקבע כדלקמן:

"(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.

(ד) לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת".

כפי שנקבע בהלכה הפסוקה, נקודת המוצא בהוראות החוק לעיל הינה כי פרסום לשון הרע הסב נזק לנפגע, אף כי הוא לא נדרש להוכיח את קיומו בראיות על מנת לזכות בפיצוי כספי. בנדון נפסק ב-**רע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו)**, כדלקמן:

"...במקור, נועד ההסדר של פיצויים ללא הוכחת נזק, לאפשר לבעל הזכות לתבוע פיצוי בגין הפרה, גם כאשר מתברר כי קיים קושי להוכיח את הנזק הממשי שנגרם. ברם, בפועל, פיצויים אלה נפסקים לא אחת לפי בקשת תובע, בכפוף לשיקול דעת בית המשפט, גם כאשר היה בכוחו של התובע להוכיח את נזקו הממשי, אך זה בחר משיקוליו- שלו, לתבוע דווקא במסלול הסטטוטורי, של פיצוי ללא הוכחת נזק. במנגנון הפיצוי ללא הוכחת נזק, טמונה הנחת עבודה כפולה: מחד גיסא, התובע איננו נדרש להוכיח כי נגרם לו נזק; ומאידך גיסא, המזיק איננו יכול לחמוק מאחריות, בטענה כי לא הוכח שגרם לנזק ..... דהיינו, משהוכחה הפרה, זכאי בעל הזכות לפיצוי

ללא הוכחת נזק, אך מחמת ההנחה הכללית כי עצם ההפרה טומנת בחובה נזק" (שם, פסקה 25 לחוות דעתו של המשנה לנשיא, נעם סולברג).

לאור האמור לעיל, יש לדחות את טענת הנתבע בסעיף 38 לסיכומיו, כאילו עצם העובדה כי התובעת לא הגישה מאזנים, דו"חות כספיים, דו"חות מע"מ וחוות דעת רואה חשבון כחלק מראיותיה במשפט, שוללת, כביכול, את הטענה כי נגרם לה נזק בעקבות הפרסום השני.

27. בסעיף 19 לחוק נקבעו מספר שיקולים לקולא בקביעת גובה הפיצוי הסטטוטורי שייפסק לנפגע מפרסום לשון הרע ובהלכה הפסוקה נקבעו שיקולים לכאן ולכאן בנדון. לעניין זה נפסק ב-**רע"א 4740/00 עמר נ' יוסף ואח', פ"ד נח(5) 510, 524**, כדלקמן:

"בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב בית־המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע 'תעריפים'. בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. אכן, התנהגותו של הניזוק לפני פרסום ולאחריו עשויה להוות אמצעי שבעזרתו ניתן לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של המזיק אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכתו. כך, למשל, התנצלות על דברי לשון הרע עשויה להקטין את הנזק שהם גרמו ובכך להשפיע על שיעור הפיצויים (ראו סעיף 19 לחוק). חומרת הפגיעה ברגשותיו של הניזוק ובשמו הטוב נמדדת לעתים בחומרת מעשיו וביטוייו של המזיק. ודוק, אין בכך פיצוי עונשי. זהו נזק מוגבר המביא לפיצוי מוגבר (agrravated) בשל התנהגות המזיק. כך, למשל, מזיק היודע כי דבריו אינם אמת והעושה כל מאמץ בבית־המשפט להוכיח את אמיתותם, עשוי לגרום להגברת נזקו של הניזוק ובכך להגביר את הפיצוי שלו הוא יהיה זכאי" (שם, פסקה 17 לפסק הדין).

לאותה הלכה ר' **רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (פורסם בנבו)** (פסקה 32 לחוות דעתה של כב' השופטת (בדימוס) אילה פרוקצ'יה) ו-**ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור (פורסם בנבו)** (פסקה 61 לפסק הדין).

מן הכלל אל הפרט.

28. בקביעת גובה הפיצוי אשר ייפסק לתובעת במקרה דנן, יש להתחשב במכלול נסיבות המקרה, לרבות הנסיבות המפורטות להלן:

א. המדובר במספר רב יחסית של פרסומים – 11 במספר.

ב. הפרסומים נעשו במנוע החיפוש של גוגל הפתוח בפני קהל רחב (אף כי לא הוברר מה מספר הקוראים שנחשפו לאותו פרסום).

ג. הפרסום כולל טענות חמורות ביחס למצב הסניטרי של מסעדה.

ד. הפרסום נעשה על אף ידיעת הנתבע כי אין בו אמת.

ה. ממועד הפרסום ועד למועד הסרתו על ידי הנתבע, חלפה תקופה של כחודשיים ימים.

ו. המדובר בסבב שני של פרסומים באותו עניין.

ז. עם קבלת מכתב ההתראה ובטרם הגשת כתב התביעה הנתבע הסיר מיוזמתו את הפרסום השני.

29. לאור מכלול נסיבות העניין, לרבות הנסיבות והשיקולים כמפורט לעיל, מצאתי להעמיד את הפיצוי שייפסק לזכות התובעת על סך של 40,000 ₪.

30. דרישת התובעת לקבלת סעד המורה לנתבע להסיר את הפרסום השני אינה מתיישבת עם העובדה המוסכמת כי הוא הסיר אותו פרסום עם קבלת מכתב ההתראה. בנסיבות העניין, הסעד בנדון מתייתר.

31. הדעה הרווחת בהלכה הפסוקה היא כי אין לחייב נתבע שאינו מסכים לכך להתנצל על פרסום לשון הרע (ר' ספרו לעיל של אורי שנהר, עמ' 693-694, **ע"א (חיפה) 27646-03-22 גטניו נ' סיגל ואח' (פורסם בנבו)** פסקה 8 לפסק הדין וכן **ע"א (חיפה) 58682-12-20 האוניברסיטה הפתוחה – הלשכה המשפטית ואח' נ' יצחק (פורסם בנבו)** פסקה 14 לפסק הדין).

אי לכך, בקשת התובעת לחייב את הנתבע בפרסום התנצלות בשל הפרסום השני נדחית בזאת.

32. לסיכום, אני מקבל את התביעה ומחייב את הנתבע לשלם לתובעת, סך של 40,000 ₪. כן ישלם הנתבע לתובעת הוצאות האגרה ובנוסף לכך שכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪ (כולל מע"מ) בתוספת ריבית שקלית בהתאם לחוק פסיקת ריבית והצמדה, תשכ"א – 1961 על הוצאות האגרה ממועד תשלומה ועל יתר הסכומים מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

מלוא הסכומים לעיל ישולמו באמצעות ב"כ התובעת עד ליום 22.12.2026.

ניתן היום, ג' כסלו תשפ"ז, 13 נובמבר 2026, בהעדר הצדדים.

רמזי חדיד, שופט בכיר

חיפה
למקור *

תיק חיצוני:

1
2